

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 września

№ 81.

Rok 1932.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

- Poz.:** 712—z dnia 25 września 1932 r. o wykonywaniu praktyki lekarskiej. 1517
 713—z dnia 25 września 1932 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu
 zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi 1521
 714—z dnia 25 września 1932 r. o wpisywaniu do ksiąg hipotecznych na rzecz Skarbu Państwa prawa
 własności nieruchomości państwowych, będących w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje
 Państwowe” 1522
 715—z dnia 25 września 1932 r. w sprawie pierwszeństwa zaległych ciężarów na rzecz spółek wodnych 1523

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

- Poz.:** 716—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 września 1932 r. w spra-
 wie zwrotu cel przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słoju 1523

OBWIESZCZENIE MINISTRA

- Poz.:** 717—Sprawiedliwości z dnia 28 września 1932 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Prezydenta
 Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. w sprawie wyłączeń z Ordynacji Zamoyskiej . . . 1524

712.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 25 września 1932 r.

o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Przez praktykę lekarską rozumie się wykonywanie czynności, polegających na rozpoznawaniu chorób, leczeniu chorych, zapobieganiu szerzenia się chorób oraz na wydawaniu orzeczeń lekarskich.

(2) Nadzór nad wykonywaniem praktyki lekarskiej należy do Ministra Opieki Społecznej; w wykonywaniu tego nadzoru Minister Opieki Społecznej korzysta w granicach, przepisanych niniejszym rozporządzeniem, ze współdziałania izb lekarskich.

(3) Nadzór nad wykonywaniem praktyki lekarskiej przez lekarzy wojskowych w zakresie ich czynności służbowych należy do Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 2. (1) Prawo wykonywania praktyki lekarskiej może być stałe lub czasowe.

(2) Prawa wykonywania praktyki lekarskiej nie mogą uzyskać osoby, które:

- a) były pozbawione własnej woli z powodu choroby psychicznej — przez czas trwania ubezwłasnowolnienia,
- b) były sądownie pozbawione praw publicznych i obywatelskich praw honorowych — do chwili odzyskania tych praw.

Art. 3. (1) Prawo stałego wykonywania praktyki lekarskiej mają osoby, które:

- a) są obywatelami Państwa Polskiego,
- b) posiadają dyplom lekarski, wydany lub uznany przez jeden z wydziałów lekarskich uniwersytetów w Państwie Polskiem,
- c) odbyły jednoroczną praktykę szpitalną po uzyskaniu dyplomu lekarskiego,
- d) są zapisane na listę członków izby lekarskiej.

(2) Równoznaczne z dyplomami lekarskimi, wydanymi lub uznanymi przez uniwersytety polskie są:

- a) dyplom doktora wszechnauk lekarskich, wydany lub uznany przez uniwersytety byłego cesarstwa austro-węgierskiego przed dniem 1 listopada 1918 r.,
- b) dyplom, uprawniający do wykonywania praktyki lekarskiej (aprobata) na terytorjum Rzeszy Niemieckiej i wydany przed dniem 27 grudnia 1918 r.,
- c) dyplom doktora medycyny lub lekarza, wydany lub uznany przez uniwersytety byłego cesarstwa rosyjskiego przed dniem 27 listopada 1917 r.,

- d) dyplom zagraniczny, uprawniający do wykonywania praktyki lekarskiej na zasadzie zezwolenia, udzielonego przez Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego.

Art. 4. (1) Prawo czasowego wykonywania praktyki lekarskiej mogą otrzymać:

- a) osoby, powołane przez władze państwowe z zagranicy na profesorów wydziałów lekarskich uniwersytetów polskich, chociaż nie mają wszystkich warunków, określonych w art. 3 ust. 1, posiadają jednak uprawnienia do wykonywania praktyki lekarskiej w innych państwach, — a to na czas przez jaki pozostają na swych stanowiskach uniwersyteckich;
- b) osoby, niemogące niezwłocznie wykazać się dowodami, iż posiadają wszystkie warunki, wymagane w art. 3 ust. 1;
- c) osoby, nieposiadające jeszcze obywatelstwa polskiego, a posiadające inne warunki określone w art. 3, o ile poczyniły u odpowiednich władz potrzebne starania celem uzyskania tego obywatelstwa;
- d) w uzdrowiskach polskich osoby, posiadające obce obywatelstwo i uprawnione do wykonywania praktyki lekarskiej w swoim państwie — pod warunkiem wzajemności;
- e) osoby, które wskutek poślubienia cudzoziemca utraciły obywatelstwo polskie, a posiadają wszystkie inne warunki do wykonywania praktyki lekarskiej w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

(2) Przyznawanie prawa wykonywania praktyki lekarskiej w przypadkach, przewidzianych w ustępie poprzednim, należy do Ministra Opieki Społecznej; w przypadkach, określonych w ustępie poprzednim w pkt. b), c) i e) Minister Opieki Społecznej udziela zezwolenia po uprzednim zasięgnięciu opinii izby lekarskiej.

Art. 5. (1) Zasady, według których osoby, pragnące wykonywać praktykę lekarską, winny odbyć jednoroczną praktykę szpitalną, określa w drodze rozporządzenia Minister Opieki Społecznej, a o ile chodzi o lekarzy wojskowych, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

(2) Osoby, które posiadały warunki, przewidziane w art. 3 ust. 1 przed dniem 1 lipca 1930 r. oraz osoby wymienione w art. 3 ust. 2, w art. 4 pkt. a) i d) i art. 7, są wolne od obowiązku składania dowodów odbycia jednorocznej praktyki szpitalnej.

(3) Praktyka szpitalna, odbyta w całości lub częściowo na zasadzie przepisów dotychczasowych, będzie uważana za jednoznaczną z praktyką szpitalną, odbytą według przepisów niniejszego rozporządzenia.

Art. 6. (1) Przed przystąpieniem do wykonywania praktyki lekarskiej lekarz obowiązany jest zarejestrować się u wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, składając dowody swych uprawnień; władza ta wydaje lekarzowi pisemne zaświadczenie o uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarskiej. Przy składaniu dowodów lekarz powinien jednocześnie

nie wskazać stałe miejsce wykonywania tej praktyki i adres.

(2) Po zarejestrowaniu się u wojewódzkiej władzy administracji ogólnej lekarz zgłasza się do izby lekarskiej, która niezwłocznie wpisuje go na listę swych członków. Lekarz może rozpocząć wykonywanie praktyki lekarskiej od dnia zgłoszenia się do izby lekarskiej.

(3) O rozpoczęciu i zaprzestaniu wykonywania praktyki lekarskiej w miejscu stałym, zmianach tego miejsca i adresu lekarz obowiązany jest w ciągu dni 14 zawiadomić powiatową władzę administracji ogólnej i izbę lekarską.

(4) Stałe wykonywanie praktyki lekarskiej na terenie innej izby lekarskiej jest dozwolone, lekarz obowiązany jest jednak izbę tę uprzednio o tem zawiadomić. Izba ta ma prawo wnieść w ciągu dni 14 umotywowany sprzeciw do Naczelnej Izby Lekarskiej, przesyłając jednocześnie odpis sprzeciwu wraz z motywami lekarzowi, któremu przysługuje prawo przedłożenia Naczelnej Izbie Lekarskiej w terminie siedmiodniowym wyjaśnień. Naczelna Izba Lekarska rozstrzyga ostatecznie.

(5) Niezgłoszenie sprzeciwu ze strony izby lekarskiej w terminie czternastodniowym, względnie niewydanie decyzji przez Naczelną Izbę Lekarską w terminie miesięcznym od dnia otrzymania wyjaśnień od zainteresowanego lekarza, a w przypadku nienadesłania tych wyjaśnień — od dnia otrzymania sprzeciwu izby lekarskiej, uważane będzie za jednoznaczne z wyrażeniem zgody.

(6) Ograniczeniom wymienionym w niniejszym artykule nie podlegają lekarze wojskowi w zakresie czynności służbowych; ograniczeniom zaś wymienionym w ustępie 4 niniejszego artykułu nie podlegają lekarze:

- a) obowiązani do wykonywania swych czynności lekarskich w różnych miejscowościach w Państwie na podstawie zleceń władz państwowych, samorządowych lub umowy z instytucją publiczno - prawną,
- b) podejmujący się zastępstwa na określony przeciąg czasu.

Art. 7. (1) W czasie wojny Minister Spraw Wojskowych, a na obszarze wojennym Naczelny Wódz w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej może dopuścić do pełnienia czynności lekarskich w szpitalach i innych instytucjach wojskowych osoby, niebędące obywatelami Państwa Polskiego, które mają prawo wykonywania praktyki lekarskiej w innych państwach na mocy otrzymanych lub uznanych tam dyplomów lekarskich.

(2) W czasie epidemii lub w przypadkach innych klęsk elementarnych, uprawnienie, określone w ustępie pierwszym, przysługuje Ministrowi Opieki Społecznej.

Art. 8. Osoby, nieposiadające warunków, potrzebnych do wykonywania praktyki lekarskiej w myśl niniejszego rozporządzenia, wykonywające ją jednak w innych państwach na mocy otrzymanych lub uznanych tam dyplomów lekarskich, mają prawo jedynie brać udział w naradach lekarskich, do których są wzywane przez lekarzy, posiadających

prawo wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem i wykonać zabiegi z tych porad wynikające.

Art. 9. (1) Prawo używania tytułu „lekarz” przysługuje wyłącznie osobom, posiadającym prawo wykonywania praktyki lekarskiej na zasadzie postanowień niniejszego rozporządzenia.

(2) Ponadto osobom tym, które uzyskały dyplom lekarski przed dniem 30 czerwca 1930 r., przysługuje prawo używania tytułu „doktora wszech nauk lekarskich”.

(3) Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają w niczem uprawnień do używania tytułów, uzyskanych na podstawie innych przepisów prawnych.

Art. 10. (1) Używanie przez osoby, wykonujące praktykę lekarską tytułów, nieuznanych w Państwie Polskiem, a mogących wywołać błędne mniemanie o szczególnem uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarskiej, jest wzbronione.

(2) Warunki otrzymania tytułu specjalisty w ściśle określonych dziedzinach lecznictwa oraz przepisy co do praw jego używania ustala rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego po wysłuchaniu opinii Naczelnej Izby Lekarskiej.

Art. 11. (1) Zabrania się ogłaszania i reklamowania jakimikolwiek sposobami:

- a) środków leczniczych, niedopuszczonych do obrotu w kraju,
- b) środków leczniczych, dopuszczonych do obrotu w kraju — w formie, zawierającej informacje lecznicze, mogące wprowadzić w błąd publiczność,
- c) preparatów odżywczych i przedmiotów użytku w formie, zawierającej wskazania lecznicze.

(2) Ogłaszanie i reklamowanie środków leczniczych, wydawanych jedynie na recepty lekarskie, dozwolone jest wyłącznie w prasie fachowej.

(3) Minister Opieki Społecznej normuje drogą rozporządzeń sprawy ogłoszeń publicznych, komunikatów i innych reklam, dotyczących wykonywania praktyki lekarskiej, lecznictwa i sprzedaży środków leczniczych.

(4) Odpowiedzialność za rozpowszechnianie i podawanie do publicznej wiadomości w jakimkolwiek sposób ogłoszeń, komunikatów lub innych reklam wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia, ponoszą zarówno osoby ogłaszające i reklamujące, jak i osoby, odpowiedzialne na ogólnych zasadach za umieszczanie ogłoszeń i reklam w czasopiśmie, wszelkiego rodzaju wydawnictwach oraz przedsiębiorstwach.

Art. 12. (1) Lekarz może dokonywać zabiegów operacyjnych tylko za uprzednią zgodą chorego lub jego prawnego zastępcy, wyjąwszy przypadki, gdy życiu grozi bezpośrednie niebezpieczeństwo, a zabieg operacyjny dokonywany jest poza obrębem zakładu leczniczego.

(2) Zabiegu spędzania płodu, w przypadkach, przewidzianych w art. 233 pkt. b) Kod. Kar. lekarz

może dokonać dopiero po uprzednim złożeniu mu zaświadczenia prokuratora, stwierdzającego uzasadnione podejrzenie, że ciąża powstała wskutek przestępstwa z art. 203, 204, 205 lub 206 Kod. Kar.

(3) W przypadkach, gdy zabieg spędzenia płodu jest konieczny ze względu na zdrowie kobiety ciężarnej, lekarz może dokonać takiego zabiegu po uprzednim złożeniu mu zaświadczenia dwóch lekarzy, stwierdzających powyższą okoliczność.

Art. 13. (1) Prawo wykonywania praktyki lekarskiej lekarz traci z mocy samego prawa:

- a) w razie utraty obywatelstwa polskiego z wyjątkiem przypadku, określonego w art. 4 ust. 1 pkt. e);
- b) w razie ubezwłasnowolnienia z powodu choroby psychicznej — na czas trwania ubezwłasnowolnienia.

(2) W przypadkach, gdy z powodu choroby psychicznej lekarza, wykonywanie przez niego praktyki lekarskiej może zagrażać oczywiście niebezpieczeństwem życiu lub zdrowiu osób leczonych, wojewoda władny jest na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej, wyłonionej przez zarząd izby lekarskiej, zawiesić lekarza w prawie wykonywania praktyki lekarskiej na czas trwania tej choroby. Decyzja wojewody wymaga uzasadnienia. Na żądanie zainteresowanego lekarza, nie wcześniej jednak niż po upływie jednego roku od dnia zawieszenia lekarza w prawie wykonywania praktyki lekarskiej, wojewoda zarządza ponowne badanie jego przez wymienioną komisję.

Art. 14. Lekarz może być pozbawiony prawa wykonywania praktyki lekarskiej na stałe lub na określony przeciąg czasu:

- a) wyrokiem sądu powszechnego lub wojskowego,
- b) wyrokiem sądu dyscyplinarnego izby lekarskiej, zatwierdzonym przez radę dyscyplinarną przy Ministrze Opieki Społecznej.

Art. 15. (1) Lekarz obowiązany jest do zachowania w tajemnicy wszystkiego, o czem poweźmie wiadomość podczas i wskutek wykonywania swego zawodu.

(2) Wyjątek od obowiązku zachowania tajemnicy lekarskiej stanowią przypadki:

- a) kiedy lekarz obowiązany jest z mocy przepisów prawnych donosić władzom o zachowaniach;
- b) w których leczony lub jego prawny zastępca (opiekun, kurator i t. p.) zezwoli na jej ujawnienie;
- c) w których powierzający lekarzowi tajemnicę jest niewłasnowolny; w tych przypadkach lekarz, o ile nie dostrzeże w ujawnieniu powierzonej mu tajemnicy krzywdy chorego, może wyjawiać powierzoną mu tajemnicę prawnemu zastępcy tegoż;
- d) w której zachowanie tajemnicy lekarskiej powodować może istotne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia leczonego lub otoczenia;
- e) kiedy na skutek żądania uprawnionych władz, urzędów, bądź też instytucji państwowych, samorządowych lub publiczno-prawnych lekarz występuje jako biegły;

- f) kiedy badanie lekarskie zostało zarządzone na żądanie uprawnionych do tego władz, urzędów i instytucji państwowych, samorządowych i publiczno - prawnych.

Art. 16. (1) Z wykonywaniem praktyki lekarskiej nie wolno łączyć zajęć, nieliczących z etyką lub powagą zawodu lekarskiego.

(2) W poszczególnych przypadkach zakazy wydają wojewódzkie władze administracji ogólnej na podstawie opinii izby lekarskiej, a co do lekarzy wojskowych — władze wojskowe.

Art. 17. (1) Lekarz, który zgodnie z postanowieniami art. 6 ust. 3 nie zaprzestał wykonywania praktyki lekarskiej, winien, jeśli nie zachodzi poważna ku temu przeszkoda, udzielić pomocy lekarskiej w każdym przypadku, grożącym choremu wskutek zwłoki niebezpieczeństwem utraty życia lub zdrowia. Za odmówienie w takich przypadkach pomocy lekarskiej, lekarz, niezależnie od kar, przewidzianych w artykule 25 winien być pociągnięty do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

(2) Przepis ustępu poprzedniego nie obowiązuje w miejscowościach, w których jest zorganizowana stale czynna lekarska pomoc doraźna.

Art. 18. (1) Lekarz może odstąpić od leczenia chorego według własnego uznania, o ile nie zachodzi przypadek, przewidziany w art. 17, obowiązany jest jednak o tem zawczasu uprzedzić chorego, względnie osoby opiekujące się chorym.

(2) Przepis ustępu 1 nie dotyczy przypadków, w których lekarz wykonywa swe czynności z tytułu obowiązku służbowego lub zawartych dobrowolnie umów.

Art. 19. (1) Każdy lekarz, wykonywający praktykę lekarską, który nie przekroczył w dniu powołania 35 roku życia, może być powołany do publicznej cywilnej służby zdrowia w wyjątkowych przypadkach, wywołanych koniecznością zwalczania groźnych chorób zakaźnych nagminnych (epidemii) — na czas ich trwania, a to w przypadkach:

- a) niemożności zadośćuczynienia potrzebom przez urzędowy personel lekarski,
- b) niemożności zdobycia dostatecznej liczby sił lekarskich drogą dobrowolnych zgłoszeń z pośród wolnopracujących lekarzy.

(2) Zasady, na jakich nastąpić może powołanie lekarzy do publicznej cywilnej służby zdrowia, oraz normy płacy lekarzy, powołanych w powyższym trybie, jako też zaopatrzenie na wypadek choroby lub niezdolności do pracy, a także odszkodowanie dla rodziny lekarza w razie jego śmierci, spowodowanej powyższem powołaniem, ustala Rada Ministrów na wniosek Ministra Opieki Społecznej, zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Skarbu po uprzednim wysłuchaniu opinii Naczelnej Izby Lekarskiej.

(3) Postanowienia ustępów 1 i 2 nie dotyczą lekarzy wojskowych, ani też lekarzy, powołanych do osobistych świadczeń wojennych lub do wojskowej służby pomocniczej.

Art. 20. (1) Każdemu lekarzowi, który udzielił pierwszej pomocy w nagłych przypadkach lub przybył do jej udzielenia, należy się odpowiednia za-

płata za trud według taksy, ustalonej na mocy art. 21 oraz zwrot rzeczywistych i usprawiedliwionych wydatków.

(2) O ile koszty za udzielenie przez lekarza pomocy w nagłych przypadkach nie mogą być zwrócone lub ściągnięte od chorego, względnie od innych osób lub instytucji, zobowiązanych z jakiegokolwiek tytułu prawnego do pokrycia tych kosztów, wypłaca je lekarzowi związek komunalny, na którego obszarze zaszedł nagły przypadek, przytem związkowi komunalnemu, który koszty te pokrył, przysługuje w przeciągu 5 lat od dnia zapłacenia należności prawo regresu do osób i instytucji wyżej wspomnianych, jak również do związków komunalnych, obowiązanych do pokrywania kosztów leczenia ubogich na mocy ogólnych przepisów; to samo prawo regresu przysługuje również ostatnio wymienionym związkom komunalnym.

Art. 21. (1) W razie niezawarcia oddzielnej umowy z lekarzem o należność za udzielenie porady, za zabieg lekarski lub za leczenie, lekarz obowiązany jest przyjąć ją w wysokości, odpowiadającej skalom cennika należności lekarskich, ogłaszanego przez wojewódzką władzę administracji ogólnej po zasięgnięciu opinii izby lekarskiej. Instytucje rządowe, samorządowe, opieki społecznej, ubezpieczeń społecznych i dobroczynne korzystają z ulg, określonych przez tę władzę.

(2) W razie sporu o słuszność lub wysokość należności, żądanych przez lekarza zainteresowanym stronom przysługuje prawo zwrócenia się do sądu polubownego izby lekarskiej o rozstrzygnięcie tego sporu; orzeczenia sądu polubownego są ostateczne.

(3) Z chwilą wyrażenia przez obie strony pisemnej zgody na rozstrzygnięcie sporu przez sąd polubowny, zwracanie się na drogę sądową jest niedopuszczalne.

Art. 22. (1) Lekarz może wydawać świadectwa stanu zdrowia oraz śmierci tylko na podstawie uprzedniego badania, dokonanego osobiście.

(2) Za wydanie świadectwa lekarz ma prawo pobierania odpowiedniej należności, ustalonej w trybie art. 21.

(3) W każdym świadectwie zdrowia lekarz winien:

- a) wskazać cel jego wydania oraz na czyje ręce i na czyje żądanie je wydał,
- b) dokładnie wymienić swoje imię, nazwisko i adres, jak również imię, nazwisko, wiek, miejsce zamieszkania i sposób stwierdzenia tożsamości osoby badanej,
- c) zaznaczyć rozpoznanie choroby oraz podać datę dokonanego przez siebie badania.

(4) Rozpoznanie choroby może być opuszczone, jeżeli ze względu na cel wydania świadectwa lekarz uzna je za zbędne lub jeżeli umieszczenie rozpoznania w świadectwie nasuwa wątpliwość co do zachowania tajemnicy lekarskiej w myśl art. 15.

Art. 23. Postanowienia artykułów 20, 21 i 22 ust. 2 nie mają zastosowania do cywilnych i wojskowych lekarzy państwowych, do lekarzy samorządowych oraz zatrudnionych w instytucjach ubezpieczeń

społecznych w przypadkach, w których wykonywają oni czynności z tytułu obowiązku służbowego lub umownego.

Art. 24. (1) Środki lekarskie zapisuje się w formie recept.

(2) Sposób wystawiania recept ustala Minister Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.

Art. 25. (1) Winni wykonywania praktyki lekarskiej wbrew przepisom artykułu 2 ust. 2, art. 3, 4 i 5 oraz winni przekroczenia przepisów art. 11, 12 i 17 ust. 1 i rozporządzeń wydanych na podstawie art. 11 ulegną karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do trzech tysięcy złotych lub jednej z tych kar, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza.

(2) Druki, broszury, wzory, próbki leków, środki lecznicze i t. p., rozpowszechniane wbrew przepisom artykułu 11, ulegną zniszczeniu lub konfiskacie na rzecz szpitali lub instytucyj publicznych.

(3) Winni przekroczenia przepisów innych artykułów niniejszego rozporządzenia ulegną karze grzywny do 1.000 zł, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza.

(4) W razie niemożności ściągnięcia grzywny, władza orzekająca oznacza karę aresztu zastępczego, jednak nie wyżej ponad cztery tygodnie.

(5) Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 26. Uprawnienia, wynikające z art. 16 Minister Opieki Społecznej może przekazać izbom lekarskim. Ponadto Minister Opieki Społecznej może przekazać izbom lekarskim regulowanie sprawy ogłoszeń publicznych, komunikatów i innych reklam, dotyczących wykonywania praktyki lekarskiej i lecznictwa przez lekarzy.

Art. 27. Rozporządzenie niniejsze w niczem nie narusza przepisów, normujących wykonywanie praktyki dentystycznej i felczerskiej.

Art. 28. (1) W miejsce przepisów ustawy w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskim z dnia 2 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762), jeżeli na nie powołują się obowiązujące przepisy innych ustaw, wchodzą odpowiednio przepisy niniejszego rozporządzenia.

(2) Przepisy, dotyczące spraw, przekazanych w niniejszym rozporządzeniu do unormowania w drodze rozporządzeń wykonawczych, mają nadal moc obowiązującą do czasu wydania tych rozporządzeń.

Art. 29. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają specjalnych uprawnień, przewidzianych w umowach międzynarodowych, w warunkach i w granicach w umowach tych przewidzianych.

Art. 30. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 31. (1) Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej i wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach, unormowanych niniejszym rozpo-

ządzeniem, w szczególności ustawa z dnia 2 grudnia 1921 r. w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskim (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Sew. Ludkiewicz

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Kierownik Ministerstwa Komunikacji: *M. Butkiewicz*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*

713.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 25 września 1932 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. Ustawa z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 90, poz. 706) ulega zmianom następującym:

1) w art. 10 po ustępie pierwszym wstawia się nowy ustęp o brzmieniu następującem: „Komisja rozjemcza rozstrzyga spory indywidualne (art. 19) w składzie trzech lub pięciu osób, mianowicie przewodniczącego i 2 lub 4 przedstawicieli organizacji i związków zawodowych, a w szczególności po jednym lub dwóch z grup pracodawców i pracowników rolnych.”;

2) w art. 11 na końcu dodaje się nowy ustęp o brzmieniu następującem: „Postanowienie ustępu pierwszego nie dotyczy ustalania kompletów komisji rozjemczej powołanej do rozstrzygania sporów indywidualnych (art. 19). Przepisy szczegółowe o sposobie, składzie i kolejności delegowania przedstawicieli do takiej komisji rozjemczej przez poszczególne związki i organizacje ustali rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej, przyczem kolejność powoływania